

Arrest

nr. 262 193 van 13 oktober 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat C. KABONGO MWAMBA
Avenue Louise 411/13
1050 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2021 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 4 oktober 2021 houdende bevel tot terugdrijving.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. KABONGO MWAMBA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 4 oktober 2021 aan op de nationale luchthaven te Zaventem, met vlucht Brussels Airlines (SN359) vanuit Luanda. Hij is in het bezit van een Angolees paspoort, een Portugees visum

type C, een boarding pas en een reservatie van een jeugdhierberg van 4 oktober tot 3 november 2021. Dezelfde dag wordt, onder een bijlage 11, conform artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, de bestreden beslissing tot terugdrijving genomen, wegens onduidelijk reismotief.

“TERUGDRIJVING

Op (...) werd door ondergetekende (...)

de heer / mevrouw : naam C.. voornaam R. N. geboren op (...)1994 te Malanje geslacht (m/v) Mannelijk die de volgende nationaliteit heeft Angola wonende te [...] houder van het document Nationaal Paspoort van Angola nummer Nxxx afgegeven te SME Luanda op : 28.12.2020 houder van het visum nr. xxx van het type C afgegeven door Portugese Ambassade te Luanda geldig van 01.10.2021 tot 14.11.2021 voor een duur van 30 dagen, met het oog op : [...] afkomstig uit Luanda met SN35, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°) Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart op doorreis te zijn naar Lissabon voor een toeristisch verblijf, betrokkene beschikt over geen enkel document waaruit een voorgenomen toeristisch verblijf blijkt (geen toeristische info, kent geen te bezoeken bezienswaardigheden, reisbrochures, geboekte rondreis,...). Betrokkene legt een hotelreservatie voor maar na controle blijkt deze reservatie geannuleerd.

Betrokkene beschikt over een visum van 30 maar uit het terugkeerticket blijkt dat hij een verblijf beoogt van 32 dagen en zal zodoende de legale verblijfsduur van het visum overschrijden.

(...)”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker is van zijn vrijheid beroofd met het oog op verwijdering op grond van artikel 74/9 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken en van het recht om gehoord te worden. Verzoeker betoogt dat de beslissing in Frans moest genomen worden, daar hij zich in het Frans heeft uitgedrukt ten aanzien van de grenspolitie. Hij stelt dat hij niet gehoord werd in bijzijn van een tolk en dat de grenspolitie hem toesprak in het Nederlands.

De bestreden beslissing is een politiemaatregel die werd genomen na controle of verzoeker aan de inreisvoorwaarden voldeed. Bijgevolg is artikel 41, § 1 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van

talen in bestuurszaken niet van toepassing. Immers is de beslissing tot terugdrijving geen antwoord op een aanvraag van verzoeker noch een rechtstreeks gevolg van een aanvraag.

Overeenkomstig artikel 39, § 1 iuncto artikel 17, § 1, a van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken dient de zaak behandeld te worden in de taal van het taalgebied waar ze gelokaliseerd is, in casu, gezien de inreiscontrole in Zaventem plaatsgreep, het Nederlandse taalgebied (RvS 28 februari 2011, nr. 211.569).

De Raad benadrukt dat het enkele gegeven dat een Schengenvisum recht geeft om zich vrij binnen het Schengengrondgebied te verplaatsen, verzoeker niet ontslaat van zijn verantwoordelijkheid om bij binnenkomst zijn reisdoel te staven door middel van stukken en/of overtuigende verklaringen in de zin van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De bepaling van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn, Parl.St. Kamer, 1995/96, nr. 364/1, 100), overigens worden gelezen in het licht van de Schengen reglementering. Uit artikel 7 van de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (de Schengengrenscore) blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor betreding van het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staat. Artikel 30 van de Visumcode stelt uitdrukkelijk dat aan het bezit van een visum als zodanig geen recht op binnenkomst kan ontleend worden.

De verwerende partij beschikt over een discretionaire bevoegdheid inzake de beoordeling van het reisdoel en inzake de invulling van de visumvoorwaarden. In dat opzicht kan tevens benadrukt worden dat België, als Schengenlidstaat, de plicht op zich heeft genomen om grenscontroles uit te voeren ten aanzien van vreemdelingen die via het grondgebied van het Rijk de Schengenlidstaten wensen binnen te komen. Zoals voor alle reizigers en voor alle landen van het Schengengrondgebied het geval is, is er steeds een grenscontrole waar in voorkomend geval gevraagd wordt naar de reismotieven.

Verzoeker betwist niet dat hij het voorgenomen reisdoel niet aannemelijk heeft gemaakt ten aanzien van de diensten van de grenscontrole. Uit het verslag van 4 oktober 2021 van de Federale Politie te Zaventem, belast met de grenscontrole, (nr. BN/21-02.478), is gebleken dat verzoeker verklaarde voor toeristische doeleinden naar België te komen. Daarnaast tekende de grenspolitie op: verzoeker heeft geen kennis van toeristische bezienswaardigheden, verzoeker beschikt niet over toeristische informatie, hij kan geen praktische invulling geven aan zijn 30 dagen durende citytrip, de voorgelegde reservatie van een jeugdherberg blijkt na verificatie geannuleerd te zijn, hij heeft slechts één trolley met enkele kledingstukken mee voor een verblijf van 30 dagen, hetgeen opvallend weinig is en er zijn geen vrienden of familieleden die verzoeker kunnen bijstaan tijdens zijn voorgenomen toeristisch verblijf.

Op basis van de voormelde vaststellingen lijkt het niet kennelijk onredelijk om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk voor toeristische doeleinden de Schengenzone binnenkomt.

Verzoeker stelt dat hij niet afdoende gehoord werd, maar laat na om toe te lichten in welk opzicht de grenspolitie de verklaringen van verzoeker verkeerd zou begrepen hebben. Verzoeker spreekt de vaststellingen van de grenspolitie niet tegen: hij betwist niet dat de reservatie van de jeugdherberg geannuleerd is, dat hij geen toeristische info bij zich had en dat hij geen kennis heeft van toeristische bezienswaardigheden, hij betwist niet dat hij 'slechts' in bezit was van één trolley/valies met daarin enkele kledingstukken om het verblijf van 30 dagen te overbruggen hetgeen gewoonweg zeer weinig is, hij betwist ook niet dat familie noch vrienden hem bijstaan tijdens zijn reis. Er wordt op het eerste gezicht niet aangetoond dat de afwezigheid van een tolk aanleiding heeft gegeven tot een problematisch gehoor.

De advocaat stelt ter terechtzitting dat in het middel wordt aangevoerd dat verzoeker aan de hand van zijn draagbare telefoon kan aantonen dat hij een nieuwe hotelreservatie heeft, welke toeristische sites hij zou bezoeken en welke personen hij zou bezoeken. De advocaat van verzoeker voegt eraan toe dat zij niet in de mogelijkheid is om dit aan te tonen.

Verzoeker toont niet aan dat hij, mocht hij gehoord zijn geweest in aanwezigheid van een tolk, hij informatie had kunnen verschaffen die de besluitvorming van het bestuur hadden kunnen beïnvloeden. Verzoeker werd gehoord en hij heeft zich kunnen uitdrukken in het Portugees/Frans en uit niets blijkt dat de ambtenaren van de dienst grenscontrole zijn verklaringen verkeerd zouden hebben begrepen.

Een schending van het hoorrecht is niet aangetoond.

Het middel is niet ernstig.

2.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en in artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC